

Søsterpagt

Af samme forfatter:

Elverskud

Vinterdans – Elverskud 1

Søsterpagt – Elverskud 2

Skyggehævn – Elverskud 3 (under forberedelse)

Zombie-jæger

Sort blod – Zombie-jæger 1

Knuste kranier – Zombie-jæger 2

... flere bind under forberedelse

Skeletter i skabet

Dødsbørn – Skeletter i skabet 1

Blodtåge – Skeletter i skabet 2

Ildfugl – Skeletter i skabet 3

Gravslægt – Skeletter i skabet 4

Medaljonen

Den sorte skarabæ – Medaljonen 1

Det blødende sår – Medaljonen 2

Det halve hjerte – Medaljonen 3

Wicca-veninder

Chatsøstre – Wicca-veninder 1

Bitchen imellem os

Nicole Boyle Rødtnes

Elverskud

Søsterpagt

Alvilda

ELVERSKUD 2: SØSTERPAGT

Tekst © 2013 Nicole Boyle Rødtnes og Forlaget Alvilda, København

Omslag: Marlene Diemar/Imperiet

Omslagsfoto: Aleshyn Andrei/Shutterstock

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Bogen er sat med Adobe Garamond hos Kat-Art

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2013 af CPI – Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771054996

www.nicoleboyleroedtnes.dk · www.alvilda.dk

Indhold

- KAPITEL 1 ~ Et løfte ~ 4
- KAPITEL 2 ~ Gensyn ~ 10
- KAPITEL 3 ~ At styre en gift ~ 15
- KAPITEL 4 ~ Øvelse gør ... ~ 21
- KAPITEL 5 ~ Ikke flere generalprøver ~ 27
- KAPITEL 6 ~ Solgt ~ 34
- KAPITEL 7 ~ En konkurrent ~ 40
- KAPITEL 8 ~ Paranoia ~ 47
- KAPITEL 9 ~ Hvidt flag ~ 57
- KAPITEL 10 ~ En fortryllende dans ~ 60
- KAPITEL 11 ~ Vagthund ~ 64
- KAPITEL 12 ~ Flere løgne ~ 68
- KAPITEL 13 ~ Krisemøde ~ 71
- KAPITEL 14 ~ Mørke skygger ~ 77

- KAPITEL 15 ~ Løgn efter løgn ~ 82
- KAPITEL 16 ~ Ikke stole på nogen ~ 92
- KAPITEL 17 ~ En halvdårlig dans ~ 101
- KAPITEL 18 ~ Overraskelsen ~ 111
- KAPITEL 19 ~ De tre danse ~ 117
- KAPITEL 20 ~ Intet valg ~ 126
- KAPITEL 21 ~ På dybt vand ~ 131
- KAPITEL 22 ~ Stormsyge ~ 139
- KAPITEL 23 ~ En ceremoni for Benjamin ~ 146
- KAPITEL 24 ~ Rosas hemmelighed ~ 150
- KAPITEL 25 ~ Den mest stædige ~ 155
- KAPITEL 26 ~ En elvers fødselsdag ~ 162
- KAPITEL 27 ~ Død ~ 169
- KAPITEL 28 ~ En trussel ~ 179
- KAPITEL 29 ~ Søsterpagt ~ 183
- KAPITEL 30 ~ Eneste udvej ~ 189
- KAPITEL 31 ~ Slørede minder ~ 196
- KAPITEL 32 ~ Løgne ~ 202

*Han stopped hendes Øren, han stopped hendes Mund,
saa førte han hende til Havsens Bund ...*

FOLKEVISEN
“AGNETE OG HAVMANDEN”

Kapitel 1:

Et løfte

Det er fire dage siden, Azalea rejste væk med Dahlia. Fire dage siden, Rosa og jeg flyttede ind i den gamle dansehal, og jeg sidst talte med far. Det føles som længere. Som om hvert sekund er blevet trukket ud.

Rosa ligger og sover ved min side. Hendes lette ånde-
dræt er den eneste lyd i rummet.

Jeg ser på mobilen igen. Den ringer om tre minutter for at vække mig.

Det er mandag i dag. Jeg skal i skole. Det føles som verdens mindst vigtige ting, men jeg er nødt til at gøre det for at undgå spørgsmål. Og i dag tager jeg Rosa med. De blå mærker i hendes ansigt efter overfaldet er kun svage skygger nu. Det kan sagtens dækkes med makeup.

Mobilen vibrerer højt mod fliserne, og Rosa snorker en sidste gang, inden hun sætter sig op med et sæt. Det røde hår falder frem og dækker hele hendes ansigt, mens hun kommer med et utilfredst grynt.

Mens Rosa børster tænder, graver jeg i sportstasken efter rent tøj. Jeg er ved at løbe tør. Det kan snart ikke udskydes længere. Jeg er nødt til at tage hjem og hente noget mere.

Jeg går hen og hælder frø op til Sommer. Min elskede undulat er et lille stykke af det hjem, jeg ikke har mere. Hun piper glad og hopper ned til skålen. Sætter sig så ved lågen og tigger om at komme ud. Men jeg åbner ikke. Sidst vi havde hende ude her i omklædningsrummet, blev hun helt forvirret og fløj ind i ruderne. Hun har ikke vænnet sig til det nye sted endnu.

En time senere er Rosa og jeg på vej hen mod skolen. Jeg kan høre en lastbil længere inde i skoven. Vi ved begge, at det er far, og Rosa sætter med det samme farten op. Det er hende, der har bestemt, at vi ikke skal tale med ham. Det er hendes regel; jeg overholder den bare.

Vores ånde tegner mønstre i luften, mens vi vandrer i den tavshed, som har vokset sig fast mellem os.

Da vi når byen, stopper Rosa med et sæt. Jeg følger hendes blik og får øje på plakaten, der er fastgjort på lygtepælen.

Efterlysning: Benjamin Skjoldbæk.

Billedet er fra en fest. Benjamin smiler, mens han hæver en øl mod kameraet.

Jeg finder Rosas hånd.

“Kom,” siger jeg forsigtigt og trækker i hende. Men Rosa ryster over hele kroppen, og tårerne pibler frem. Jeg trækker hende ind i et kram, så ingen andre skal se dem.

“Jeg er okay,” hvisker Rosa kort efter, og jeg slipper hende.

Hendes hænder dirrer lidt, mens hun finder et spejl i tasken og begynder at rette på makeuppen. Da hun klapper spejlet sammen igen, er hendes ansigt helt roligt. Udtryksløst som en mannequins.

“Jeg glemte min engelskbog,” siger hun så og vender sig om mod skoven. “Bare gå i forvejen. Jeg kommer senere.”

Jeg lader hende gå. Ser hende forsvinde ind mellem træerne igen uden at være sikker på, om hun virkelig vil komme tilbage.

Da jeg når hen til skolen, sidder Malte og venter ved bordet under halvtaget. Mit hjerte begynder at slå hurtigere. Hans grå øjne søger mine, og jeg flygter hen mod pigetoilettet. Gården er fuld af larm og mennesker, og jeg søger ly det eneste sted, han ikke kan følge efter. Men han er for hurtig og får spærret vejen for mig. Slår armene om mig og holder mig fast.

“Birke, vi er nødt til at tale sammen.”

“Ikke nu. Jeg skal ...”

“Kom med.” Han trækker mig om allerbagerst i gården. Til et lille helle væk fra alle de andre.

“Hvad skete der med Rosa?” hvisker han.

“Jeg ved ikke, hvad du snakker om,” siger jeg og kigger alle andre steder hen end ind i hans øjne.

“Lad være med at lyve.” Han strammer grebet om min arm. “Jeg så mærkerne den aften ved jeres hus. Og hun kendte Benjamin, som er forsvundet. Hvad er det, du ikke fortæller mig?”

Jeg møder hans blik. De stengrå øjne borer sig ind i mine og kræver et svar. Min hals snører sig sammen, og jeg kan ikke lade være med at tænke på, at hans mor er politibetjent. At det er hende, der leder efterforskningen. Hende, der har sørget for, at der er blevet hængt plakater op.

Og hvis hun opdager, hvad vi har gjort, så er det ude med os ...

“Ikke nu,” siger jeg igen. Forsøger at se rolig ud. Ikke at vise, hvor bange jeg er.

Jeg stryger ham over kinden. Min berøring får ham til at slappe lidt af og løsne grebet.

“Hvornår så?” spørger han.

“Lørdag,” siger jeg. Ordet springer bare frem, fordi jeg er nødt til at sige et eller andet. Love ham noget.

Han ser tøvende på mig, som om han også er i tvivl om, hvorvidt jeg mener det.

“Jeg skal nok forklare det hele på lørdag,” siger jeg og lyder mere overbevisende denne gang.

“Okay.” Han lægger armene om mig i et forsigtigt kram.

“Jeg elsker dig, Birke,” siger han. “Og der er ikke noget i hele verden, du ikke kan fortælle mig.”

Hans ord får det til at gløde inden i mig. De varmer og lindrer en smule på den knude af angst, der bare er vokset og vokset siden den aften.

Jeg nikker svagt, mens blodet bobler i kroppen. Han elsker mig. Ja, men ville han elske mig, hvis han kendte sandheden?

“Hvad der end er sket, så kan det løses,” siger han, som har han læst mine tanker. “Jeg skal nok hjælpe dig.”

Hans læber møder mine i et hurtigt kys. Det varer kun et par sekunder. Bagefter står vi bare helt tæt, mens luften brænder mellem os.

Skoleklokken ringer og hiver os tilbage til virkeligheden.

“Lørdag,” siger Malte og bekræfter mit løfte.

Jeg nikker. Lørdag.

Jeg bliver stående, mens skolegården tømmes som en vask, hvor proppen trækkes ud. Jeg leder mellem skoletaskerne og vindjakkerne, der bevæger sig ind, men Rosa er intet sted at se. Hun kom ikke tilbage.

Jeg tjekker mobilen. Ingen sms. Ingen forklaring. Og jeg ved ikke, om jeg skal være bekymret eller ej.

Timerne føles mere langtrukne end nogensinde. Som en elastik, der bare bliver længere og længere, men aldrig springer.

Jeg tjekker min mobil igen. For bare et par uger siden ville Rosa have skrevet med det samme, hvis hun ikke kom. Men for et par uger siden kunne hun heller aldrig have fundet på at blive væk. Rosa har altid elsket at gå i skole. Hvor min anderledeshed har skabt en skal omkring mig, så jeg aldrig er kommet ind i fællesskabet, men forblevet outsidersen, så har Rosas anderledeshed bare gjort hende til midtpunkt for beundring.

Da vi var yngre, misundte jeg hende, indtil jeg fandt Elexa, og vi sammen lavede et lille fælleskab, fordi ingen af os passede ind. Jeg skæver over mod hende et par borde væk. Nu har jeg også fået ødelagt det fælleskab. Fået ødelagt mit eneste venskab på grund af løgne.

Hun ser op, som kan hun mærke, at jeg ser på hende. Vores øjne mødes kort, men jeg kan ikke tyde hendes blik. Det er ikke længere vredt, som da vi skændtes, og hun beskyldte mig for altid at have hemmeligheder og aldrig fortælle hende noget. Men selvom hun ikke er vred længere, er der stadig en afstand.

Klokken ringer igen. Vi skal have geografi. Vores lærer

snakker om orkaner og vindstyrke. Jeg kan ikke rigtig koncentrere mig. Er fanget i min egen storm af tanker.

Jeg klikker ind på søgeren, der sporer Rosas telefon.

Skoven. Hun er stadig i dansehallen. Jeg sukker og ved ikke, om jeg er skuffet eller lettet. Skuffet, fordi jeg håbede, at hun måske bare var kommet for sent. At hun trods alt var her på skolen et sted. Men omvendt er jeg lettet over, at hun trods alt stadig er i byen.

Selvom hun lovede mig at blive og vente på, at jeg var klar til at rejse, så frygter jeg hele tiden, at hun bryder vores pagt. At jeg en dag kommer hjem og opdager, at hun er rejst og har efterladt mig.

Jeg ville ikke kunne bære at miste endnu en søster.

Jeg klikker ind på søgeren igen. Klikker på Azaleas mobil. Venter længe, mens den søger og søger.

Ikke fundet.

Jeg synker. Det er det samme hver gang, og for hver gang bliver hullet i min mave lidt dybere. Jeg ville ønske, den kunne give mig en adresse. Bare et lille tegn, så jeg vidste, at hun stadig fandtes. At hun var i live og ikke forsvundet fra jordens overflade.

Vores lærer rømmer sig, og jeg ser op.

Eksamen står der på tavlen. Den næste halve time gennemgår han kravene, snakker om forberedelse, og hvordan karakteren kommer til at påvirke vores fremtid.

Fremtid. Ordet ætser sig ind i mig.

Eksamenen betyder intet for min fremtid. Men Azalea og Rosa. *De* er min fremtid. Og Malte ... Malte er måske min fremtid. Men lige nu afhænger alt af på lørdag. Uden den rigtige løgn vil jeg miste både Rosa og Malte på en gang.